

bode morda zdaj puščena zemlja Španjska zopet ozele-
nela in pod perutmi miru se jelo razvijati vnovič občno
blagostanje. Če pa bi Don-Karol, ko bo na prestolu,
le količkaj spustil brzde, bo gotovo zopet se vnel punt
na vseh voglih.

Da, res, Španjska je nesrečna dežela!

Slovansko slovstvo.

* Akademija jugoslavenska v Zagrebu je ravnokar
na svitlo dala 27. knjigo svojega delovanja pod znanim
naslovom „Rad jugoslavenske akademije znanosti i umet-
nosti“. Ta knjiga obsega sledeče članke: „Justus Liebig.
Načrt njegove znanosti i djelatnosti od dra. B. Šuleka.
— O Jegjupki Andrije Čubranovića od Luke Zore. —
Burnjak. Izumio i proračunao M. Sekulić. — Borba
južnih Slovena za državnu neodvisnost u XI. veku (Na-
stavak). Od dra. Fr. Račkoga. — Naravoslovne črtice
sa sjevero-istočne obale Jadranskoga mora, sabrao god.
1872. S. Brusina. — Povjestni spomenici južnih Sla-
venah. Izdaje I. Kukuljević. Od dra. Fr. Račkoga. —
Nekoje riedke biline na svjetskoj izložbi u Beču 1873.
Od Lj. Vukotinovića. — Valencienesia. Od Lj. Vuko-
tinovića. — Izvodi zapisnika. — Poklonjene knjige.

Zabavno berilo.

Moj pès.

Smešnica, spisal J. Aléšovec.

(Dalje.)

Drugo jutro naprežem belca in drčnem proti mli-
narju. Atile skonca nisem mislil seboj vzeti, pa ko me
tako žalostno pogleduje, kakor da bi prosil dovoljenja,
da gré z mano, mu mignem in on se spusti v tek ter
po tihem veselja laja. V mlinu sem bil po vsih prijazno
sprejet, celó Marijca je pritekla lično oblečena na prag
in mi pomolila roko. Se vé da je zopet oče najprvo
preskrbel kaj za grlo in želodec in kar mi je posebno
radost delalo, Marijca se je bila vsedla tik mene.

Ko smo se malo pogostili, vstane mati, izgovarjaje
se, da ima v kuhinji skrbeti za kosilo, oče pa pravi:

„Jaz moram iti malo v mlin; sem dobil ravno no-
vega mlinarja, pa mu še ne zaupam prav. Marijca, ti
pa delaj našemu ljubemu gostu družino in vodi ga malo
po vrtu, da si ogleda tvoje cvetice in druge rastline.“

„Prav rada, oče“, odgovori Marijca in pobesi oči,
„samo bojim se, da bi gospoda Antona ne dolgočasila;
on je gotovo boljše družine navajen.“

„Stori, kar veš in znaš, Marijca, da ga obdržiš pri
nas do kosila,“ reče oče in gré iz vrta.

Zdaj sem jaz sam z Marijco, kateri je zadrega pri-
gnala rožno rudečico na lice. Sprva molči in ne vé,
kako bi začela kak pogovor z mano, a tudi jaz, ki sem
že tolikokrat bil v različnih družbah gosposkih žensk
in vselej lahko vedel nit pogovora, ne najdem prave
besede. Tak stan je bil za oba siten, vsaj sem jaz to
čutil in morda bi ne bilo še dalje nobene besede iz na-
jinih ust, kar pribuči moj pès po vrtu naravnost proti
nama in sicer tako hitro, da se ga Marijca malo vstraši.
A jaz zakričim nad njim in mu ukažem, da se vleže,
potem nadaljujem:

„Pès je vendar neumna žival; naj se ga uči, ko-
likor hoče, popolne pokorščine se vendar ne nauči. Zdaj
bom moral vedno paziti na-nj, da zopet kaj škode ne
naredí, kakor zadnjič, ko — —“

„Oh, ni vredno, da bi govorili, gospod! Saj imamo
več jajc tega plemena. Če ste zarad tega tako dolgo

časa se nam skrivali, pač ni bilo prav. Dva meseca je
že, kar ste bili pri nas in vendar smo skoro sosedje.“

„Ej, kako dobro ste si to zapomnili, gospodična.“

„Prosim, ne imenujte me „gospodično“! Jaz sem
priprosto kmetiško dekle, gosposkega ni prav nič na
meni.“

„Pač pa žlahnega, kakor sem zapazil oziraje se po
vrtu že zadnjič. Dovolite, da ga danes malo bolj na
tanko ogledam?“

„Z veseljem, čeravno se bojim, da ne boste v njem
nič posebnega našli. Navadne cvetice, le da jim vsako
jutro prilivam in jih oplevem.“

V takem pogovoru greva po vrtu, ki je bil res
prav okusno vrejen. Pa da ne bom predolg s popisov-
vanjem vsega, kar sva govorila, povem le konec, in ta
je bil: Ko naju pokliče glas matere h kosilu, sva oba
enoglasno vskliknila: „Je li že kosilo!“ In ko se po
kosilu srčno poslovim od prijazne družine, vzamem pre-
pričanje seboj, da Marijci nisem več tuj človek, kajti
oko njeno mi je povedalo več, kakor pa je hotel izpo-
vedati jezik. Tako veselega in sladkega čutja, kakor
danes, napolnjen se še nisem bil nikdar od nikoder
domu pripeljal. Oče so to hitro zapazili in se skrivaj
smejali, toliko sem zapazil.

Za tem dnevom sem se peljal večkrat v mlin, ka-
kor bi mi bilo navadno treba, in sicer vselej s kakim
opravkom. Kmaló sva prišla z Marijco tako daleč, da
sva oba vedela, pri čem da sva. Ko jo nekega dne
prašam, bi li hotela biti moja družnica do smrti, se mi
izmuzne iz rok in pravi:

„Prašajte očeta!“

Kako urno sem drdral domu! Celó moj Atila je
moral čutiti, kaj je mene navdajalo, tako veselo je ska-
kal pred menoj in se mi prilizoval, kakor je vedel in
znan. Očetu sem to brž povedal in muzaje se so rekli:

„No, tak je pa vse v redu. Bom pa jaz stopil te
dni tje v mlin in govoril z očetom. Mi stari smo v
takih rečeh bolj izvedeni.“

Pri vsem tem veselji ni čuda, da sem bil čisto po-
zabil na sodnijsko preiskavo in se je še le zopet spom-
nil, ko mi prinese brič povabilo, ki me je klicalo h
končni obravnavi, katera je imela biti čez štirinajst dni.
To povabilo je bilo kakor led na zbeljeno železo. Vražji
svetovalec, da mi pade v veselje, kakor muha v juho!

„Ne pomaga nič“, pravijo oče, ko jim pokažem
povabilo in zatožbo, katera me dolži, da sem kriv ka-
lenja javnega miru; „ne pomaga nič, jutri se popeljeva v
mesto, pa najameva zagovornika. Naj te spravi iz mrež,
v katere si se vjel nepremišljeno; saj ti potem, ko boš
oženjen, ne bodo menda več take muhe po glavi rojile.“

Drugi dan se res peljeva v mesto k odvetniku, ki
je prav rad prevzel zagovarjanje mojega pregreška in
trdil, da zarad take neumnosti ne morem biti obsojen.
Te besede njegove me nekoliko potolažijo, da dobim
zopet dobro voljo.

V gostilnici, kamor sva šla kosit in to je bila prvih
ena, kajti danes sva hotela oba biti kar mogoče „no-
belj“, najdeva starega prijatelja očetovega z nekaterimi
tovariši, ki je bil tega tako vesel, da je dal nastaviti
več butelj šampanjca. Te so naju pridržale do večera
na mestu in predno sva se prav zavedla, se je napolnil
prostor z večernimi gosti. Gostilničar, katerega pra-
šamo, kako je to, da prihaja nocoj toliko ljudi, nam
pové, da se hoče kazati nek človek, tako imenovan im-
provizator, ki na vsako stvar, katera se mu pokaže,
pripoveduje jako ginljivo povest. Sicer je pa revež in
vesel, če kak krajcar na ta način vjame. Tacega člo-
veka smo tudi mi želeli slišati in videti in tako smo še
ostali, sicer bi se bila vsaj jaz in oče domu odpeljala.